

CURRENTLY THINKING ABOUT LOVE

EXAMENSRAPPORT

JULIA KYLÉN COLLINS

EXAMENSRAPPORT

Julia Kylén Collins

Högskolan för Design och Konsthantverk

Kandidatprogram i Textilkonst

Göteborgs universitet 2018

Handledare: Emma Linde

Handledare i rapportskrivning: Birgitta Nordström

Opponent: Annika Ekdahl

Kursansvarig: Nils Kristofersson

Examinator: Anna Tegerström Wolgers

ABSTRACT

Nyckelord: textil, collage, lapptäcke, råhet, quilt, textil, textilkonst, symbolik, kärlek, minnen , taktila minnen, intimitet, skam

Jag drivs av en nyfikenhet av vilka narrativ som kan mötas genom materialmöten och om dom kan skapa en gemensam berättelse. En lek med mina egna och betraktarens föreställningar kring ett material, färg eller en bild. Jag ser tyg som bärare av olika språk, värden och kontexter. Det har varit min utgångspunkt i detta examensarbete. Ur denna undersökning växte en berättelse fram. I fokus har tyger som framkallar kroppsliga förnimmelser och minnen varit. Textil som i sitt eget varande är laddat med känslor.

Dessa tyger har med symaskin sytts på madrasskydd, tyget är klubbigt mot mina fingrar. I de mest intima har jag placerat mig, våra innersta känslor, viljor, rädslor och våra begär.

I ett direkt uttryck blir verket även jag. En skavande komponent visar på något som inte kan hållas tillbaka längre, det sipprar ut. Genom komposition och textila collage har en bild vuxit fram.

Innehållsförteckning

Inledning..... 5-6

Bakgrund..... 7

Frågeställning..... 8

Processen..... 9-20

Samlandet/urvalet 9

Relationen mellan textilen och vårt känsloliv 10-12

Snäckorna 13

Den cirkulära processen 14-18

Upphängning/Presentation 19-21

Resultat..... 22

Källförteckning..... 23

INLEDNING

Jag arbetar med olika textila material som jag syr ihop och laddar genom att placera på olika sätt. Tygerna jag väljer i mina verk kopplar jag till känslor, minnen och taktilitet och hur de placeras inom dig som betraktare.

Jag sammanfogar historier, minnen, låter dem mötas ibland fragmentariskt ibland monumentalt. I det intuitiva arbetet med materialet uppstår minnen och historier jag inte styr över.

Att skriva om personliga minnen och känslor är svårt, på vilken nivå kan jag lägga det i en examensrapport?

Vilka narrativ äger jag? Vilka vill jag berätta? På många sätt ser jag att jag som konstnär har olika narrativ inom mig hela tiden. Det är ett sätt för mig att skapa. Minnen är återskapta inom oss.

Vad som är sanna eller falska minnen är en ickefråga anser jag.

Om jag skriver om den skam jag känner efter en händelse kommer jag behöva skriva vad som skedde just i det minnet och det vill jag inte göra. Och hur kan jag veta att mitt minne är sant ?

Ett material tillskrivs vissa egenskaper dels utifrån hur de ser ut men också var i samhället det finns, det kan göras av betraktarens fördomar eller personliga erfarenheter lika gärna som tyget berättar sin egna historia och i mötet med tygerna uppstår hybrider och berättelser. I dessa hybrider blir nya världar möjliga.

BAKGRUND

Jag arbetar med känslor. När känslorna styr arbetet går det inte alltid att styra vad det ska handla om, handen och hjärtat pratar med varandra utan att huvudet får vara med. Känslor är mitt tema, ständigt återkommande.

Louise Bourgeois säger i en intervju i P1:

“Mitt arbete är laddat med känslor. Känslor är universella. Mina känslor är mina demoner, de står inte i proportion till min storlek.

Jag överför därför dessa känslor i mina verk , dom är för stora för bara mig. “ (Liljeblad, 2016, 17 oktober)

Ibland blir jag rädd att jag blivit en klyscha av mig själv, det skrämmer mig men jag väljer att använda det. Jag är kvinna, jag tänker så mycket på relationer, så mycket på kärlek och vad det är. Jag kan inte lägga såhär mycket tid på något och inte använda det.

När jag tänker på materialmöten tänker jag också på lapptäcken. Tidigare har jag arbetat med installation , genom att placera objekt och tyger genom komposition. Jag har alltid samlat på objekt och tyger som varit känslomässigt laddade för mig. I senare verk har jag börjat sammanfoga dessa tyger istället, oftast genom att sy.

Täcket är något som följt mig ett tag och jag har tidigare arbetat med det som tema. Det är det vi ofta har närmast huden. Att spara på gamla tygbitar för att sy ihop ser jag som ett sätt att bevara minnen, ett inkapslande.

FRÅGESTÄLLNING

Vad sker i sammanfogandet av tyger, av material ?

Vad händer när jag syr ihop två tyger?

Genom att samla, vara i görandet och jobba med presentation

Jag vill undersöka vad som sker i mötet mellan två material och vilka referenser vi har till det textila materialet. Jag är nyfiken på vilka narrativ som kan mötas och om dom kan skapa en gemensam berättelse. En lek med mina egna och betraktarens föreställningar kring ett material eller en bild. Jag ser tyg som bärare av olika språk, värden och kontexter. Det är ett sätt att uppskatta och synliggöra det vardagliga, att upphöja det vi alltid har runt oss. Tyger kan framkalla kroppsliga förnimmelser och minnen genom att titta på det, det vill jag fördjupa mig i.

Jag kommer samla material som möjliggör för förutsättningar att jobba intuitivt och mycket och ingå en spontan och direkt process

Jag vill skapa ett rum där jag med symaskin, lim, tyg och se vad som sker, hitta min värld. I detta är det viktigt för mig att pröva en presentation och hängning jag tycker fungerar, hur jag når betraktaren bäst genom presentation.

I existerande symboler och referenser vill jag nå betraktaren och på så sätt anspela och vrida på rådande sanningar.

PROCESSEN

Samlandet / Urvalet

Jag är en samlare och det är där jag börjar mitt arbete. På loppisar hittar jag gardintyger, min styvmamma ger mig en gammal madrass, jag använder mig av det madrasskyddet. Det vita madrasskyddet med blåa smala ränder från ikea, det luktar parfymen white musk och rök. Lukten kastar mig tillbaka till min barndom.

Lukten skapar just det rum jag vill åt.

Mina vänner skickar bilder på tyger från loppisar, och jag ber dom köpa det. Det som styr mina urval är hur det känns i min kropp när jag ser tyget. Vet min kropp hur tyget känns när jag ser på det? Tygerna är ofta glansiga. Färg styr också urvalet. Rosa, lila, blekgula tyger väljer jag för att komma åt ett flickrum jag minns.

I samlandet ingår också alla kärlekssms jag fått, alla kärleksms jag skrivit. Att läsa alla dessa blir en startpunkt för mitt arbete. Det är kärleksförklaringar, yttringar

och behov. Jag tänker på kärlek. På skam. Varför känner jag skam i samma stund jag blottar mig själv.

Hur ska jag våga tro på kärlek? Det blir ett samlande av känslor.

Jag letar efter och köper madrasskydd, dom ska vara tunna men ändå ge tyngd. Jag vill att dom är vita, men använda. Att dom varit mot kropp är viktigt. Det får gärna synas i form av fläckar eller skiftningar i den vita färgen.

I tidigare verk har jag använt mig av en filt eller ett täcke för att ge stadga volym åt ett tygstycke. Att bilden är bild och skulptur på samma gång, verket blir sin egen

kropp. Både filten, täcket och madrasskyddet har varit mot kropp och det känns ytterst väsentligt i mitt verk.

Relationen mellan textilen och vårt känsloliv.

Jag lyssnade på Stil i P1, (Åkerlund, A. (Producent). (2018, 4 februari). Stil i P1. Hämtad från <http://sverigesradio.se/sida/avsnitt/1019524?programid=2794>), där det pratade om “ trash the dress ” fenomenet. Det är en rörelse i USA där skilda kvinnor i ritual förstör sina bröllopsklänningar.

I samma program pratar de också om rensningen av garderoben som ritual, de skulle kunna göra oss fria från minnen och känslor vi har inom oss.

De säger ” *Our clothing holds vibrations that are attached to mental, physical, emotional and spiritual experiences that we have* ”.

Detta intresserar mig för jag tänker att även textil i sitt eget varande är laddat med så mycket minnen, kroppsliga, känslomässiga. I textila materialmöten försöker jag skapa rum åt dessa. Trash the dress ritualen och garderobsrensningens ritualen inspirerar mig för den pratar om tyger och känslor. Tyger vi möjligtvis har mot huden, i de mest intima stunderna, egentligen alla stunder i livet. Att just “trasha” klänningen som symbol tycker jag om för i det lägger vi ett värde i textilen, upphöjer textilen. Det säger att om vi förstör klänningen skulle något känslomässigt inom oss förändras. En dekonstruktion av ett tyg, en känsla , ett minne. Tanken av att vi i ritualen tar makt över minnet och vår utsatthet i förhållande till det blir en så stor drivkraft för mig i min process.

I materialmötena som skapar hybrider kan jag ändra förutsättningar i något som redan skett.

Mina kroppsliga minnen, mina taktila minnen och mina visuella minnen blir tillgängliga för mig genom arbetet med materialet. I mötet med ett tyg kan jag få förnimmelser av något som varit.

Jag intresserar mig för hur känslor förhöjer eller förtränger ett minne.

Jag syr ihop tyger, syr fast dom på madrassskydden. I det nya narrativen ser jag förlust, sex, skam och kärlek.

Syr på maskin, nålar och knyter.

Jag tänker på flickighet och på att vara sårbar. På att vara modig. Att våga trots att man är livrädd och hur starka känslor gör att du gör över din gräns gång på gång. Jag försöker skapa ett flöde, bara jobba på. Jag styr inte över vad som händer längre, bara förutsättningarna.

Mitt verk börjar likna en ridå, en ridå som ger löfte om något bakom. Och jag tänker på vad finns bakom denna fina blanka yta. Skaven ger en antydning av något som sipprar ut, något som inte kan hållas tillbaka längre.

Snäckorna

Jag limmar på snäckor och dom kryllar liksom en dröm och precis som den snäckask jag som barn älskade så mycket.

Sätter vi en snäcka mot örat hör vi havet, något inom oss skapar rum, skapar hav. Snäckorna bildar på så sätt något inom oss, på liknande sätt jag upplever jag tyger som möts och tyger som ger antydning på takilt minne göra. Det skapar rum inom oss.

Jag hoppas att betraktaren i mötet med mitt verk kan känna ett rum inom sig.

Den cirkulära processen och metoden

Ibland är det svårt för mig att skriva om denna, det ena har lätt till det andra, inte i en följd jag med ord kan förklara. Men det jag kan skriva om är hur det är viktigt för mig att vara fri i mitt skapande. Jag tänker på punk och på quilts. På motstånd som metod. Jag har framförallt läst ”The laugh of the medusa” av Helene Cixous (The University of Chicago Press. (1976). Cixous pratar om hur du genom din egen njutning i görandet gör motstånd.

Cixous pratar om kvinnligt skrivande men jag hävdar att det går att prata om i vilket konstnärligt skapande som helst. Jag vet inte hur tydligt det är i verket med den har varit viktig för mig under processen. Att inte sträva efter perfektion i hantverket och vara på detta sätt hänsynslös mot systemets befallningar. Detta kan ses som en följd av de normer som projicerats på mig som kvinna och flicka, just dessa jag vill gå emot och befria mig av genom min konst. Därför kan man läsa min konst som en uppgörelse mot dessa normer och traditionella konventioner. Om vi reproducerar regler, t.ex. i en rak söm, ett rakt klippt tyg så reproducerar vi samma historia gång på gång.

Jag vill bryta mig fri från förväntningar kring ett ”bra” eller ”gott” hantverk och på detta sätt hitta ett uttryck där normer om form inte dikterar. Den mesta inspirationen under denna period har varit just denna text. Jag har behövt stöd och underlag som berättigar min arbetsprocess och metod. Att våga vara direkt i mitt uttryck. Det är viktigt för mig och verket.

Min process är snabb och långsam, jag jobbar i sjök. Först snabbt sen långsamt, sen snabbt igen.

I långsamma stunder tänker jag mycket, börjar på nya spår.

Mitt i processen känns det jag gjorde statiskt och jag börjar jobba med böljande glansiga tyger som flyger fritt, men får inte ihop dom med resten av arbetet. Jag kör fast. Pressar tyger emellan plexiglas skivor, i ett försök att frysa ett minne. Kapsla in.

Men tar tillslut beslutet att fortsätta med madrasskydden och i det tar jag valet att sy ihop alla madrasskydd jag sytt fast tyger på och där byggdes bilden fram.

Det finns en intimitet med madrassskydden jag gillar. Tygerna jag väljer att sy fast har alla kroppsliga förnimmelser för mig. När jag ser på dom vet min kropp hur dom känns. Liksom den syntetiska "siden" pyjamasen jag hade när jag var 11, hur den kändes svettigt mot min hud. Hur den svarta lackjolen klipper sig mot mina ben.

Mitt verk är gjord i "gulliga" färger och i det blir en råhet så viktig som en motpol. För att visa på en komplexitet. Att det är svårt att vara en schablon av något. Rosetterna jag sätter på är en tydlig symbol för det. Vi sätter på rosetten på något för att den eller hen ska vara fin. Rosetten ges också i vissa sporter som ett pris. Mina rosetter sätts på, som en yta, dom är aggressivt knutna. Och det är i utförandet av rosetten som symbol jag vill visa på komplexiteten hos en person.

Det nu ganska stora ojämna, tunga tygstycket har en komposition jag är nöjd med. Men det är rätt otymplig och jag vill tänka vidare hur jag ska presentera den. I tidigare verk är de fragmenatriska delarna som sedan talar med varandra utan att sitta ihop viktiga men nu vill jag åt något annat något mer sammansatt. Och där blir presentation och upphängning en så viktig del av verket.

Sidospår

Bilder från processen

Bilder från processen

Uppgångning/ Presentation

I hela processen har tankar kring presentation funnits med. Jag skriver det redan i min frågeställning, ”*det är viktigt för mig att pröva en presentation och hängning jag tycker fungerar, hur jag når betraktaren bäst genom presentation*”. Det var också tankar kring presentation som drev många av mina beslut. Madrassskydden var också såpåass tunga att det krävde en viss konstruktion. Min första tanke var att göra en ställning som sedan verket kunde hänga på. Försökte få de draperade. Men metallen rimmade inte rätt med färgskalan jag skapat. Tyngden från madrassskydden ville jag skulle synas. Resårbanden som sitter på madrassskydden använder jag som upphängning. Vid handledning pratades det om att hänga verket på något som redan finns. Och den idéen höll jag fast vid. Jag ville ha en hästbom. Jag ville att den skulle vara vit och rödrandig. Hästhoppet som symbol för att försöka nå något, kanske misslyckas, men ändå försöka hoppa hoppet gillar jag. De nu ihopsydda madrassskydden har en ojämn kompostion och jag försöker förstå hur jag ska få ihop det? Jag vill åt en helhetskänsla trots det direkta uttrycket. På 8 meter ljuslila lakansväv fäster jag madrassskydden, i toppen av lakansväven fäster jag resårbanden, och trär på den nu målade hästbommen. Lakansväven får en drapering som visar på tyng av ”täcket”. Och jag gillar det.

Bild från opponerings tillfället

Slutreflektion

Min frågeställning var öppen, den tillät många svar. Genom materialmöten och sammanfogande av tyger byggdes en berättelse. Ur denna undersökning har ett textilt collage, ett täcke och en berättelse vuxit fram.

I tidigare arbeten har det varit viktigt för mig att genom hantverket bryta mig fri från en förväntad kvinnoroll. Verket har på så sätt varit jag, genom att klippa snett, ha ett direkt uttryck eller ha en skavande komponent har jag fått vara med som den jag är.

Jag försöker växa in i en kvinnoroll jag inte vill eller kan bära upp, det är något som skaver men jag gör det ändå. Och det blir fel. Det sipprar ut, jag kan inte längre dölja att jag inte kan leva upp till det som förväntas av mig.

Tecken på processen, en råhet blir viktig för mig.

Direkthet går alltid att diskutera över hur mycket som ska vara synligt och för vilken anledning och jag vill försätta jobba med den tanken och det uttrycket. Kan jag tex bli skarpare i mitt uttryck och tydligare visa det jag vill förmedla till betraktaren.

Jag har mött frågor om vilka narrativ det är jag pratar om i mitt verk men jag är intresserad av att prata om det mer än vad verket visar i sig självt. Min förhoppning är att verket kan väcka något hos betraktaren och bilda egna berättelser.

Tygnden av madrasskyddstäckerna på lakansväven ger en draperingar och veck, de visar på tygndkraften och hur något dras neråt.

Storleken är för mig viktig, att göra det flickiga uttrycket monumentalt och upphöjt.

Jag är fortsatt nyfiken på tygets egna narrativ och vilka berättelser som tillsammans kan berätta.

Resan att gå från fragmentariska kompositioner till ett ihopsatt verk har varit utmanande, både i hur jag kan behålla mitt uttryck i den nya formen och i att skapa något som ska hålla ihop under utställning.

Källförteckning

Liljeblad, M. (Producent). (2016, 17 oktober). Hemma hos Louise Bourgeois (från 1998)
Hämtad från <https://sverigesradio.se/sida/avsnitt/806288?programid=767>

Åkerlund, A. (Producent). (2018, 4 februari). Stil i P1. Hämtad från <http://sverigesradio.se/sida/avsnitt/1019524?programid=2794>

Cixous, H, The University of Chicago Press. (1976). *The laugh of the medusa* Hämtad 2018-05-11 från
http://www.jstor.org/stable/3173239?seq=1#page_scan_tab_contents